

DROOM *leven*

Weet jij nog wat je vroeger wilde worden? Gek genoeg raken de dromen die we hadden als kind gaandeweg zoek. Dat geldt niet voor deze vrouwen; zij kwamen – weliswaar via een omweg – terecht bij wat ze wilden als kind. En ze leefden nog lang en gelukkig.

TEKST SELIEN KOSTER FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN

Raisa Ghazi (33) wilde als meisje al het verschil maken, maar was te verlegen om haar mond open te trekken. ‘Als mensen naar me keken, raakte ik als kind in paniek. Nu sta ik voor duizenden mensen te spreken over *inclusive leadership* en *women’s leadership*.’

‘Als kind wilde ik altijd de underdog helpen en ik maakte me kwaad over onrecht in de wereld. Maar daar iets mee doen? Dat durfde ik niet. Ik nam het weleens op voor mensen in de klas die gepest werden, maar eigenlijk had ik niet de woorden of de guts om ergens iets van te zeggen. Daarnaast was ik ook gewoon verlegen in nieuw gezelschap. Gelukkig hebben mijn ouders me altijd gestimuleerd om toch te doen wat ik eng vond en daarin te groeien. Zij zagen mij voor wie ik was: het was niet dat ik geen potentie had of niet slim was, ik vond het gewoon te spannend. Ze gaven me dan een milde versie van dingen die ik liever niet deed. Als ik daar nu op terugkijk, voel ik me gezegend; die aanpak heeft me echt geholpen. Ik vond zwemles bijvoorbeeld verschrikkelijk, ik had het altijd heel koud, werd afgeleid door de drukte en kwam daardoor niet mee. Dus stuurden ze me naar een kleiner klasje met verwarmd water. Zo haalde ik toch mijn zwemdiploma.

Wat me ook geholpen heeft, is de *growth mindset* die mijn moeder toen al had. Die houdt in dat iedereen een talent kan ontwikkelen als ze daar de moeite voor doen. Daartegenover staat de *fixed mindset*. Die mindset hebben de meeste mensen. Zij geloven bijvoorbeeld dat ze geboren zijn als slechte *public speaker*. Als je daarin gelooft, ontneem je jezelf de motivatie om de uitdaging aan te gaan. Mijn moeder leerde mij vroeger al: je doet het nog steeds niet goed, dus je moet het vaker doen in plaats van ermee stoppen. Oefenen, oefenen, en je kunt het straks. Spreken voor groepen ben ik vanaf mijn achttiende actief gaan oefenen, juist omdat ik het doodeng vond. Inmiddels is het mijn werk. Ik ben *public speaker* op het gebied van *inclusive leadership* en *women’s leadership* en spreek over de hele wereld voor groepen van soms wel duizenden mensen. Ik kom op voor de underdog en breng mensen iets bij: dat wás mijn droom! Het verlegen meisje is er soms nog wel, hoor. Voor ik opkom vraag ik me soms af: wat sta ik hier eigenlijk te doen? Dan ben ik weer even dat kleine, bange kind – en gelukkig kan ik eruit *snappen*. Ik sta nu comfortabel op het podium en kan mensen laten lachen – iets waar ik vroeger alleen maar van kon dromen.’ ▶

‘IK DOE NIET AAN TOEKOMST-VOORSPELLINGEN, HÈ?’

Iets creatiefs en sociaals, dat wilde Julia Quist (50) doen met haar leven. Na een flinke omweg kreeg ze eindelijk haar droombaan: handlezer in haar eigen praktijk Karmalijn. En nee, dat is niet zweverig. ‘Het is juist supertastbaar.’

‘Als kind vond ik echt dromen heel lastig. De wereld ligt aan je voeten, hoe moet je nou kiezen wat je wil? Creatief en sociaal, dat moest het worden. Ik koos voor de studie vormgeving en communicatie, met het idee om uiteindelijk in de reclamewereld te gaan werken – behoorlijk creatief, niet zo sociaal. Tijdens de opleiding realiseerde ik me al: een reclamebaan, mensen iets aansmeren wat ze eigenlijk niet nodig hebben, wil ik helemaal niet. Maar wat was dan mijn passie? Dat was muziek. Maar helaas, ik speelde geen instrument en zingen wilde ik ook niemand aandoen. Uiteindelijk heb ik vijftien jaar lang in de muziekindustrie gewerkt op de marketingafdeling. Dat was een hele leuke business en ik heb er intens van genoten, maar hoe langer ik het deed, hoe meer ik de diepgang miste. Wat droeg ik nu eigenlijk bij?

Ik besloot een webshop voor jongenskleding op te zetten. Het proces van het opzetten was leuk, lekker creatief, maar daarna vond ik het niks meer. Toen kwam ik erachter dat ik te veel tegelijk deed en mezelf was kwijtgeraakt. Ik ging op zoek naar een opleiding, en kwam bij handlijnkunde terecht. Dat ging zo. Voor een vriendin was ik op zoek naar een cadeau en een handlezing leek me wel wat. Ik kwam op de website en werd getrokken naar het kopje opleiding. Dat leek me leuk! Gewoon puur voor mezelf, om mezelf te voeden. In de opleiding zou je ook je eigen processen bekijken en ik hoopte daarin een antwoord te vinden op de vraag wat ik nu echt wilde. Tot les één. Het voelde als thuiskomen. Het is niet goed te beschrijven, het was gewoon een diep weten, een soort berusting. Na de opleiding van drie jaar begon ik mijn praktijk, Karmalijn. Ik geloof niet in toeval, dit heeft zo moeten zijn.

Toevallig zag ik laatst een Facebookherinnering met ‘*Dream Big*’ als aankondiging dat ik mijn eigen praktijk zou beginnen – ik had welgeteld één like. Mensen hadden waarschijnlijk iets van: wát? Nog steeds kan ik de reacties van mensen uittekenen: “Goh, doe je daar dan ook nog iets bij? Of is dit je werk?” Mensen laten me óf meteen hun handen zien, of ze verstoppen ze snel achter hun rug. Vaak wordt het gezien als spiritueel, terwijl het supertastbaar is. Ik doe niet aan toekomstvoorspellingen, hè? Het is een karakteranalyse. Er is een directe link tussen wat er in je brein gebeurt en wat er in je handen staat. Acht weken na de conceptie worden de vingerafdrukken al gevormd, die zijn uniek en staan aan de basis van het karakter. Veel mensen raken zichzelf en hun verlangens in het leven kwijt en door een handlezing kan ik ze herinneren aan wie ze zijn én wat ze willen. Je kunt dus zeggen dat ik dankzij het handlezen mijn eigen droom heb gevonden, maar ook dat ik andere mensen herinner aan hun dromen. En dat vind ik het mooiste wat er is.’ ▶

‘Iedere ochtend hardlopen, je werkdag rustig opstarten. Ik dacht: ja, Jessica Durlacher, jij hebt makkelijk praten’

‘ZOLANG IK KAN LULLEN OVER DE LIEFDE BEN IK GELUKKIG’

Als dromerig kind had Janneke de Kler (41) geen idee wat ze precies wilde worden. Iedereen om haar heen koos een praktisch beroep, maar wat paste bij een meisje dat vooral verhalen verzon? Precies, schrijven.

‘Acht jaar geleden werd ik op een en dezelfde dag verlaten door mijn man en ontslagen door mijn werkgever. Daar stond ik dan, alleen, zonder baan en met twee dochters van 5 en 7 waar ik voor moest zorgen. Ik wist dat ik moest verhuizen en had geen idee hoe ik deze grote verandering en de verhuizing moest combineren met een fulltimebaan, dus begon ik noodgedwongen voor mezelf – dat leek me het meest praktische.

Als je toen had gezegd dat dit uiteindelijk zou betekenen dat ik mijn droomleven kon leiden, had ik je voor gek verklaard. Natuurlijk was het zwaar, moeilijk en was ik ontzettend verdrietig, maar uiteindelijk is het het beste wat me kon overkomen. Ik verliet mijn baas met een vaststellingsovereenkomst en had een uitkering van het UWV, dus er was wel wat ruimte om te proeven aan het voor jezelf werken. Toen besloot ik al heel snel: ik wil vooral het plezier volgen. In het begin lukte dat natuurlijk niet, er moest ook geld verdiend worden. Maar op een gegeven moment stopte ik met opdrachten die mij geen plezier opleverden. Zo stopte ik met het geven van trainingen bij een grote opleidingsorganisatie, omdat ik daar echt een nummer was. Later stopte ik met een grote opdrachtgever in een vakgebied waar ik veel expertise in heb, maar dat geen poëzie of storytelling was. Toen ging ik kiezen voor opdrachten waar ik bedrijven en ondernemers kon helpen met hun brandstory. Doordat ik stopte met wat me geen plezier bracht, ontstond er ruimte om meer te doen waar ik blij van werd. Dat klinkt onrealistisch of ambitieus, kiezen voor je plezier, maar het is eigenlijk best makkelijk. Het vraagt alleen moed. De moed om nee te zeggen tegen dat waarvan je weet dat het stabiliteit geeft of wat je gewend bent. Uiteindelijk werkt plezier aantrekkelijk en aanstekelijk, voor jezelf én voor nieuwe opdrachtgevers.

Ik was mezelf totaal kwijtgeraakt in de afgelopen jaren. Uit angst om verlaten te worden was ik een soort Barbamama geworden die met iedereen meebewoog, met mijn baas en man. Ironisch genoeg had ik dus mezelf verlaten uit angst om verlaten te worden. Ik ben dan ook alleen in relatietherapie gegaan. Idealiter doe je dat natuurlijk voor je scheiding sámen met je partner, maar die was al vertrokken. Relatietherapie is heel verhelderend voor mij geweest en heeft ontzettend geholpen. Het was makkelijker geweest om mijn baas en ex als klootzakken te framen; ik leerde kijken naar mijn eigen aandeel in het drama.

Toen ik voor mezelf was begonnen, werden mijn dromen helderder en herinnerde ik me een interview met Jessica Durlacher dat ik ooit las. Zij ging iedere ochtend hardlopen, sporten, en startte haar werkdag rustig op. Ik dacht destijds: jij hebt makkelijk praten, dat is voor mij niet haalbaar. Maar stiekem was dat wel mijn droom. Uiteindelijk heb ik het aangedurfd mijn eigen ritme – en dat plezier – te volgen en steeds meer toe te geven aan wie ik ben: iemand die niets anders wil dan over de liefde praten, schrijven en delen. En dat doe ik nu. Ik geef woorden aan liefde op verschillende manieren. Ik ben trouwambtenaar, maar ik schrijf ook poëzie en liefdesbrieven in opdracht en inspireer mensen dat ook te doen. Daarnaast ben ik ben podcastpresentator en spreker. Ach, zolang ik kan lullen en schrijven over de liefde ben ik gelukkig.’ ■